

HỒI THỨ MƯỜI BẢY NGŨ TUYỆT TRỪ DANH

Bốp một tiếng, ống tên rơi kích vỡ mấy viên ngói vang lên.
Mọi người chẳng ai phân tâm để ý đến, cứ mặc cho đám ngói rơi xuống lả tả.

Ống tên rơi xuống, tiếp liền cây cung cũng rơi xuống, Tôn Hạnh Vũ vỗ hai tay vào nhau, mắt ngưng động nhìn bọn Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn nói:

- Chuyện này không liên can gì đến các ngươi, mau rời khỏi đây, xem như ta tha mạng cho các ngươi lần này!

Đào Nhất Sơn ngừng mặt cười dài.

Tiêu Bán Hồ thốt nhiên cất tiếng hỏi:

- Kim Kiệt, Giang Vân chết dưới tên của người nào?

Giang Vân chính là gã tiêu sư vừa bị trúng tên mà chết.

Tôn Hạnh Vũ cười lãnh đạm nói:

- Đây chỉ là hai mạng cỏn con không đáng tiền, Song Anh Tiêu Cục từ trên xuống dưới còn có cả một trăm hai mươi bảy người!

Bạch Tùng Phong tiếp lời:

- Các ngươi nếu như còn không mau ngoan ngoãn rời khỏi đây, lát nữa chớ trách ta tâm thủ hiểm độc giết sạch các ngươi, kê khuyến chẳng chừa!

Tiêu Bán Hồ cứ cười vang chẳng hề tỏ ra một chút hoảng sợ nói:

- Nếu không có Lộ đại hiệp thì Song Anh Tiêu Cục ba năm về trước đã bị Bàn Long Sơn Trang san thành bình địa rồi!

Đào Nhất Sơn cũng tự cười nói:

- Nghe nói con người Tôn Hạnh Vũ người thường ngày nói giết là giết, xưa nay chưa từng nói thêm nửa câu, vậy mà sao hôm nay tự nhiên lả nhả lảm lờ đến thế? Hừ ... chẳng lẽ có thêm bọn chúng ta, các ngươi thấy không địch nổi chẳng?

Tôn Hạnh Vũ lạnh giọng nói:

- Các ngươi nếu như đã cố chấp mê không tỉnh ngộ, chúng ta đành tận sát các ngươi!

Trung Châu Ngũ Tuyệt thì ra cũng có sát cơ, Tiêu Bán Hồ và Đại Nhất Sơn bắt giác cất tiếng cười ngặt lên.

Tôn Hạnh Vũ chẳng để ý đến bọn họ, nhìn Lộ Vân Phi nói:

- Kẻ giết Liễu Cô Nguyệt chẳng phải là ngươi chứ.

Lộ Vân Phi lãnh đạm đáp lại:

- Nhưng giết Quách Tường Khê thì là ta.

Tôn Hạnh Vũ nói:

- Tên này làm hỏng đại sự của ta, tự tìm cái chết, hấn chết như vậy là còn may!

Ngừng lại một chút, chuyển giọng nói tiếp:

- Vậy tóm lại, kẻ nào đã giết Liễu Cô Nguyệt?

Ngạo Tiểu Sơn vừa nghe xong liền cất tiếng cười nói:

- Là con gái của ta... Ngạo Ngọc Sương!

“A” Tôn Hạnh Vũ thốt lên một tiếng vẻ kinh ngạc, thét hỏi:

- Người ấy đâu?

Ngạo Ngọc Sương lúc này ở bên kia đã nhích chân đi chuyển nửa bộ, cất tiếng ngạo nghễ nói:

- Ta ở đây!

Tôn Hạnh vốn đã biết nữ tử đứng bên kia chính là Ngạo Ngọc Sương, lúc này nghe tiếng mới từ từ quay người đưa mắt nhìn nói:

- Người còn đẹp hơn tên, thảo nào mà Liễu Cô Nguyệt lại chết dưới kiếm của ngươi...

Chữ “ngươi” cuối câu vừa thốt ra nửa miệng thì tay vung lên, hai ánh hào quang loáng lên kèm theo tiếng xé gió bay ra nhằm vào ngực Ngạo Ngọc Sương.

Ngạo Ngọc Sương kiếm còn chưa kịp động thì Lỗ Tam Nương đã vung đôi Uyên Ương đao nháy đến cản ngay trước mặt cô ta.

Chỉ thấy ánh đao loáng lên ngời ngời, hào quang biến mất, hai ngọn ám khí bị đánh bay xuống đất.

Lỗ Tam Nương thi triển chiêu đao này cực nhanh mà rất điêu luyện, khiến quần hùng nhìn không khỏi thán phục đao pháp của thị.

Tôn hạnh Vũ trừng mắt thét lên:

- Vị này phải chăng là Lỗ Tam Nương võ lâm thế gia?

Lỗ Tam Nương ngừng đao hoành ngang ngực hiên ngang đáp:

- Chính là ta!

Tôn Hạnh Vũ lại hỏi:

- Xem ra muốn giết Ngạo Ngọc Sương thì trước tiên phải giết ngươi?

- Không sai!

Tôn Hạnh Vũ liếc nhanh Ngạo Tiểu Sơn giọng mỉa mai nói:

- Ngươi muốn lấy Ngạo Tiểu Sơn đến phát cuồng chẳng nữa thì cũng không cần phải bán mạng như thế này.

Lỗ Tam Nương nghe một câu này bất giác hai má đỏ lên, trong lòng phát nộ định xông tới thì Ngạo Tiểu Sơn ở bên cạnh đã quát lớn:

- Họ Tôn kia, ngươi đến đây đấu khẩu hay đến để làm gì?

Tôn Hạnh Vũ ánh mắt sắc lạnh quét nhìn một vòng buồng rỗ từng tiếng:

- Ta đến giết người!

Ngạo Tiểu Sơn nói:

- Nếu thế thì làm gì phải nhiều lời chứ?

Tôn Hạnh Vũ cất tiếng cười “hắc hắc” rồi phát mạnh tay hiệu.

Năm người bọn hắn lập tức đồng loạt tung người nhảy xuống.

Tiêu Bàn Hồ ánh mắt linh hoạt, chỉ chờ có thế, lập tức vỗ tay “Bốp” một tiếng thật lớn.

Những lùm cây hai bên Luyện Võ Cảnh đột nhiên bị hất tung lên, lập tức xuất hiện hai mươi tay đại hán thân vận đồng phục màu xanh đen, thì ra bọn họ mai phục đây từ đầu, ngay dưới những hố nằm dưới gốc cây, nên thoát nhìn chẳng ai dễ gì nhìn ra được.

Đám võ sĩ xuất hiện, trong tay tên nào cũng cầm sẵn tung nỏ, nghe hô một tiếng lập tức nhất tề bắn ra những tiếng “viu viu” rít lên xé tan không gian nghe rợn người.

Đám loạn tiễn nhằm bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt bay tới như cám vãi... Tôn Hạnh Vũ thân hình lơ lửng trên không, khi nhận ra có biến, biết là đã bị phục kích, đợi đến khi đám cung thủ bắn tên ra, nghe tiếng tên bay rít lên thì trong lòng chấn động.

Nên biết lão ta thành danh nhờ ám khí, từng xưng vô địch, về sở trường ám khí thì có thể nói khó ai có thể qua mặt được. Chỉ cần nghe tiếng gió phi tiễn bay rít lên như thế là lão ta nhận ra ngay tiễn pháp đối phương đang thi triển chính là Gia Cát liên hoàn tiễn.

Gia Cát liên hoàn tiễn nghe nói chính do Gia Cát Khổng Minh xưa kia sáng chế ra, bắn một lần mười hai mũi tên vừa nhanh vừa mạnh, bá đạo vô cùng, thường người trong giang hồ nghe đến loại liên hoàn tiễn này thì đều biến sắc.

Giờ đây hai mươi tay cung thủ cùng thi triển Gia Cát liên hoàn tiễn, một lúc hơn hai mươi mũi tên bay ra ào ạt như một làn mưa, người đứng trên đất còn khó tránh huống chi bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt năm người đều lơ lửng trên không.

May mà Tôn Hạnh Vũ bản lĩnh phi thường, kinh công cũng có thể nói thuộc hàng thượng thừa, chỉ thấy chân trái đạp mạnh lên lưng chân phải đề khí tung ngược người lên không cao thêm một trượng, vừa khéo tránh được đám loạn tiễn bay rào rào ngay dưới chân.

Bạch Tùng Phong cũng chấn động vô cùng khi nhận ra mình bị mai phục thì tên đã đến trước người, cây búa “Khai sơn cự phủ” trong tay nặng trăm cân khiến thân lão rơi xuống nhanh hơn ai cả, chân lúc này đã chạm đất.

Trong cơn nguy cấp lão vẫn giữ được trầm tĩnh, cây “Khai sơn cự phủ” trong tay Bạch Tùng Phong giờ đây tựa hồ như một chiếc thuẫn che kín cả người. Chỉ nghe thấy những tiếng “coong keng...” vang lên, đám loạn tiễn chạm vào những nhát búa rơi loảng xoảng.

Lại nói lúc này, Đỗ Phi Hùng kiếm cũng ra chiêu liên miên bất tận, đánh bay đám tên nhằm thẳng vào người mình.

Nên biết đám tên bắn vào người hấn cũng chẳng ít chút nào, trong Trung Châu Ngũ Tuyệt thì võ công hấn là yếu nhất, thế nhưng đầu óc hấn thì lại rất thông minh linh hoạt, thường ngày gặp chuyện ứng biến mau lẹ chính xác, tuyệt không hề thua kém gì Tôn Hạnh Vũ.

Khi vừa nhìn thấy có động từ những đám cây rậm thì hấn đã biết có biến, đến khi nghe tiếng tên bay rít lên thì nhanh như chớp lách người sang một bên, rơi xuống vừa đúng ngay sau người Bạch Tùng Phong.

Chính vì thế mà Bạch Tùng Phong trở thành tấm chắn trước mặt, giảm đi phân nửa đám phi tiễn bay vào người hấn.

Vì thế mà đám phi tiễn còn lại hấn chẳng khó khăn gì để đối phó, tự cứu được mình thoát hiểm.

Còn bọn Đồng Thường và Mã Phương Bình chẳng có được bản lĩnh như Tôn Hạnh Vũ hay Bạch Tùng Phong, mà cũng không có trí tinh khôn như Đỗ Phi Hùng. Lúc này đám tên bay vào bọn họ cũng chẳng ít hơn so với ba người kia.

Đồng Thường còn khá hơn một chút, vì trong tay sử dụng đôi “Bá Vương thuẫn” vốn là loại binh khí chuyên ngăn chặn tên nỏ ám khí, người hấn còn trên không thì hai chân co rụt lại, cả người gập như thu kín trong đôi thuẫn...

“coong! coong...” Tiếng tên chạm vào thuẫn vang lên, đồng thời cả người và thuẫn rơi xuống đất.

Đồng Thường nhảy người đứng lên tuy hai tấm thuẫn che kín người, thế nhưng chân vẫn loạng choạng, thì ra đùi trái vẫn bị trúng hai mũi tên khiến hấn nhăn nhó mặt mày.

Mã Phương Bình trong tay thi triển đôi Nhật Nguyệt Hoàn, đương nhiên trong tình thế này chẳng hữu dụng như cặp Bá Vương Thuẫn của Đồng Thường, cặp vòng múa tít lên cũng chỉ che được nửa người trên tránh hiểm, nhưng chẳng che được nửa người dưới, hai chân trúng liền ba bốn mũi tên ...

Hấn đau đớn rú lên thống thiết, thân hình lão đảo chạy loạn, lập tức trở thành cái đích cho đám loạn tiễn, phút chốc cả người hấn gập như biến thành người máu nhìn thật thê thảm.

Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, từ khi bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt phóng người phi xuống cho đến khi đám loạn tiễn bắn ra rồi chấm dứt chỉ diễn ra trong tích tắc.

Tôn Hạnh Vũ thân hình tung lên rơi xuống thì vừa lúc tên ngừng bắn, Tôn Hạnh Vũ mắt đầy nộ khí nhìn Tiêu Bán Hồ nói:

- Chủ ý của ai?

Tiêu Bán Hồ cười lớn nói:

- Ta!

Tôn Hạnh Vũ phẫn nộ thét lớn:

- Người hành động thế này còn ra một nhân vật anh hùng hảo hán chẳng?

Tiêu Bán Hồ nhún vai cười nhạt nói:

- Đối phó với hạng người như các người, bốn nhân chẳng kể thủ đoạn!

- Được!

Tôn Hạnh Vũ tức giận gầm lên một tiếng.

Đột nhiên vung tay phát mạnh, lập tức mười mấy vệt hàn tinh bay ra cực nhanh nhằm thẳng vào người Tiêu Bán Hồ.

Đám ám khí sáng lạnh bay ra cực nhanh, đến nỗi bản thân Tiêu Bán Hồ cũng không kịp nhìn rõ là ám khí gì, thanh Kim Linh Kiếm trong tay chẳng dám chút chậm trễ vung lên chém ào ào ...

“Leng keng ...”

Tiêu Bán Hồ cũng biết lợi hại, nên xuất kiếm ra mùa tít một hơi mười tám thế, tuy nhiên cũng chỉ đánh rơi được mười ba ngọn ám khí, vẫn trúng hai ngọn trên bả vai phải.

Lúc này nhìn kỹ mới có thể thấy được hai ngọn ám khí hình thù kỳ lạ, nhỏ mỏng như lưỡi Liễu Diệp Phi Dao.

Tiêu Bán Hồ vai phải trúng ám khí đau đớn rú lên một tiếng, đồng thời thanh Kim Linh Kiếm trong tay cũng không thể giữ nổi để nó rơi trên mặt đất.

Tôn Hạnh Vũ trong chớp mắt lại tiếp tục phát tay lên, mười lăm ánh tinh quang khác lại từ trong tay áo lão ta bay ra...

Toàn trường mới thoát nhìn thì cho rằng lần này Tiêu Bán Hồ khó toàn mạng, Đào Nhất Sơn thấy thế, khẩn cấp xông lên ứng cứu cho Tiêu Bán Hồ. Nhưng thân hình lão ta chưa kịp động đậy thì đột nhiên thấy Lộ Vân Phi lướt nhanh tới như làn khói xám...

Chỉ nghe những tiếng “coong coong...” vang lên, đám tinh quang biến mất, mười mấy ngọn ám khí rơi vãi dưới đất.

Tôn Hạnh Vũ tròn mắt nhìn Lộ Vân Phi vừa ngưng tay, đứng chống kiếm bất động, lão nộ khí la lên:

- Lộ Vân Phi!

Lộ Vân Phi lãnh đạm nói:

- Ta đến gặp người!

Tôn Hạnh Vũ nói:

- Qua bên này!

Nói rồi, lão tự động nhún người lui về sau hai trượng. Lộ Vân Phi ứng thanh đáp một tiếng, rồi liền nhảy ngay bên cạnh. Đỗ Phi Hùng thấy Lộ Vân Phi vừa đến nơi liền phát tay ra hiệu:

- Lên!

Tiếp theo tiếng hô, thân hình bổ thẳng vào người Lộ Vân Phi tấn công ngay, chỉ thấy quanh người hấn sắc xanh ánh lên như ngân tinh.

Lộ Vân Phi vừa xuất kiếm thì Đào Nhất Sơn liền thối lui, vì lão thừa biết đã không cần đến mình xuất thủ, lão quay lại đỡ người Tiêu Bán Hồ.

Tiêu Bán Hồ ngược lại tức giận thét lên:

- Cứ mặc ta, trước tiên giết chúng!

Đào Nhất Sơn cũng nhận ra thương thế của Tiêu Bán Hồ không nguy ngại gì lắm, liền gấp thiết phiến lại xuất chiêu chỉ lực điểm vào ngực Đồng Thường.

Đồng Thường vừa thấy Đào Nhất Sơn ra chiêu, cặp Bá Vương Thuẫn trong tay liền hợp lại với nhau rồi tách ra, chẳng những hoá giải được chiêu chỉ của đối phương, mà những răng cưa bên ngoài mép thuẫn còn cứa vào tay Đào Nhất Sơn.

Bá Vương Thuẫn đã nặng, mà lực của Đồng Thường lại mạnh, khiến Đào Nhất Sơn thất thủ. Đào Nhất Sơn biết lợi hại nên không dám trực tiếp nghênh chiêu, vội thâu thiết phiến nhảy lùi về sau bảy tám bước.

Đồng Thường nắm song thuẫn truy kích, nhưng vừa động mạnh thì hai vết thương trúng tên trên chân đau nhói lên, khiến cho thân hình hấn chậm lại. Đào Nhất Sơn nhận ra nhược điểm của Đồng Thường lúc này, lập tức đề ra chiến thuật “du đấu”, thi triển thân pháp thật nhanh như hồ điệp vờn hoa, khi tả khi hữu, thấy đối phương hở là công.

Đồng Thường quả nhiên hai chân trúng thương xoay sở khó khăn, chỉ còn cách giơ song thuẫn lên mà che đỡ quanh người. Hai người võ công vốn đã có khoảng cách, giờ đây Đồng Thường chỉ chống đỡ, còn Đào Nhất Sơn thì ra sức tấn công, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Chỉ qua một lúc đã công đến chín chín tám mươi một chiêu thiết phiến. May mà hai chiếc Bá Vương Thuẫn khá rộng, Đồng Thường tuy chân bị thương chuyển động khó khăn, nhưng tay thì vẫn linh hoạt, nên mặc cho Đào Nhất Sơn tấn công mãnh liệt thế nào vẫn chưa làm gì nổi lão ta.

Đồng Thường nếu như chỉ thủ không công, Đào Nhất Sơn trừ phi có tuyệt chiêu sát thủ mới có thể bức phá được thuẫn pháp, đang múa lên che kín người đối phương, nếu không thì dù có đánh tới mấy trăm chiêu vẫn không sao đắc thủ được.

Đào Nhất Sơn gân như đã xuất tận lực mà đánh, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được tuyệt chiêu phá tường thuẫn, nếu cứ đấu như thế thì trong vòng năm trăm chiêu Đồng Thường vẫn có thể bảo được tính mạng của mình.

Đáng tiếc, Đồng Thường cũng không có được nội lực để kéo dài như thế, tay thi triển hai tám thuẫn nặng trĩu chẳng đơn giản chút nào, thêm chân bị thương nội lực sút giảm, nên lúc này càng đánh càng để lộ sơ hở.

Đào Nhất Sơn nhận ra điều này thì mừng khắp khởi trong lòng, nghĩ nhanh “Người chết đến nơi ...”

Vừa lúc này, quả nhiên nhận ra song thuẫn tách ra tả hữu để hở chính diện, Đào Nhất Sơn chẳng bỏ lỡ cơ hội, nhanh như chớp trở tay biến chiêu phóng thiết phiến điểm thẳng vào ngực Đồng Thường.

Đồng Thường tay thuẫn vừa tách ra còn đà, nên nhận thấy nguy hiểm vẫn không kịp khép thuẫn lại phòng thủ...

“Phup” một tiếng, máu tuôn thành vòi, Đổng Thường như thú trúng thương thét dài một tiếng, song thuẫn từ ngoài đánh vòng vào cực mạnh.

“coong”

Đào Nhất Sơn tuy nhanh nhưng vẫn không kịp thu thiết phiến về, bị song thuẫn kẹp chặt vào giữa.

Đổng Thường nghiêng răng chịu đau, tay trái lướt nhanh chiếc thuẫn tới trước theo thân thiết phiến, những lưỡi nguyệt nha đao ngoài mép thuẫn chém thẳng vào ngực Đào Nhất Sơn.

Đào Nhất Sơn đang bị thiết phiến kẹp chặt, thuẫn theo thân thiết phiến đánh tới cực hiểm, trong tình thế này chỉ có duy nhất một cách để giữ mạng là chấp nhận bỏ thiết phiến nhảy lùi người lại.

Đào Nhất Sơn lão luyện giang hồ tự nhiên cũng hiểu ra điều này, thế nhưng không thấy hấn bỏ thiết phiến mà tay vẫn giữ chặt thiết phiến, thân hình thì vẫn thối lùi ra sau một bước dài.

Kỳ lạ, thiết phiến vốn dài hai xích giờ biến thành bốn xích, thì ra bên trong cốt thiết phiến còn có thêm một tầng nữa, chỉ thấy hấn rút thiết phiến về rung mạnh tay ...

Từ trong mười hai chiếc nang tạo thành thiết phiến bay ra mười hai lưỡi đao nhỏ sắc nhọn, Đổng Thường giờ đây toàn thân lộ hẳn ra ngoài, có trở tay thuẫn để che người cũng không còn kịp.

Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện xảy ra cực nhanh, từ khi Đào Nhất Sơn bước lùi lại, xuất tầng thứ hai thiết phiến, rung tay phóng phi đao chỉ trong chớp mắt.

Chỉ nghe thấy tiếng rú dài thoát ra cửa miệng Đổng Thường, trước ngực nhận đủ mười hai lưỡi phi đao không thiếu lưỡi nào, thân hình ngã về sau rơi xuống đất.

Đào Nhất Sơn nhìn thấy Đổng Thường đổ vật người xuống, khi ấy mới thu thiết phiến lại thở phào nhẹ nhõm.

Lại nói, Bạch Tùng Phong thấy cung tiễn đã ngừng lại, liền thét lớn bỏ nhào về phía Ngạo Tiếu Sơn, ngọn Khai Sơn Phủ trong tay múa lên như mưa sa bão táp. Nhưng phóng tới nửa đường, Bạch Tùng Phong thay đổi ý định quay bỏ về hướng đám cung thủ.

Đám cung thủ lúc này đã bỏ cung rút đao lăm lăm trong tay, vừa nhìn thấy Bạch Tùng Phong nhảy tới liền đồng thanh hét lên, tay vung đao chém tới tấn công.

Ngạo Tiếu Sơn thấy thế liền la lên:

- Lùi lại!

Trong tiếng thét, cả người đã phóng bỏ tới hướng Bạch Tùng Phong. Đám cung thủ đang hăng tiết chẳng hề thoái lui, thế đao vung lên mãnh liệt có thù cũng khó.

Bạch Tùng Phong cười dài một tiếng, Khai Sơn Phủ trong tay vung lên như lời đình sấm sét, ánh búa rợp trời, máu tanh bắn lên...

Chỉ nghe thấy những tiếng rú thảm vang lên, liền một lúc năm tay cung thủ, người bị Khai sơn phủ chém đứt làm hai đoạn rơi ngổn ngang trên đất, máu lênh láng trông thật khủng khiếp.

Đúng là một cuộc đại khai sát giới!

- Hắc hắc hắc ...

Bạch Tùng Phong cười lên rờn rợn, Khai Sơn Phủ trong tay lần nữa lại vung lên chém xuống, hấn xông vào bọn cung thủ cứ như vào chỗ không người, lại thêm hai tay cung thủ đổ xuống trong tiếng kêu thảm, máu bắn tung toé dính đầy áo Bạch Tùng Phong.

Bạch Tùng Phong như say máu, chiếc búa tầm sét trong tay hấn cứ vung lên hạ xuống là có thân người ngã nhào.

Đám cung thủ còn lại thực chưa từng thấy cuộc đại sát như thế này, bấy giờ thấy bóng Bạch Tùng Phong với chiếc Khai Sơn Phủ trong tay chẳng khác gì Thiên Lôi, cầm đầu la hét chạy toán loạn.

- Hắc ... chạy đi đâu!

Bạch Tùng Phong thấy ra búa là hạ đối phương, càng táo tợn thét lên định truy sát tận tuyệt, nhưng đúng lúc ấy “vút” một tiếng xé gió phóng tới...

Chính là Ngạo Tiểu Sơn thấy bọn cung thủ chết thảm quá nhiều, chẳng suy nghĩ gì nữa, cả người lẩn kiếm lao thẳng vào người Bạch Tùng Phong bằng một chiêu chí mạng.

Ngạo Tiểu Sơn thân hình còn lơ lửng trên không, một kiếm đã hóa thành bảy kiếm, kiếm ảnh trùm lên đầu Bạch Tùng Phong.

Bạch Tùng Phong thấy biến liền đứng lại, quay người giơ Khai Sơn Phủ lên chống đỡ, như thế bảy chiêu kiếm của Ngạo Tiểu Sơn bổ xuống búa của Bạch Tùng Phong.

Bạch Tùng Phong dụng búa thành danh, búa gần người thì che kín như một tấm thuẫn, mà búa ra xa thì lại là một lưỡi tầm sét lấy mạng người như chơi. Bạch Tùng Phong vung búa lên múa tít hoá giải liền mười bảy kiếm của Ngạo Tiểu Sơn, búa phát chiêu chỉ nghe “ào” một tiếng, thế búa cực mãnh liệt nhằm thẳng vào kiếm của Ngạo Tiểu Sơn.

Ngạo Tiểu Sơn trường kiếm vung ra chống trả lại một thế búa cuồng mãnh của đối phương.

Chỉ nghe “coong” một tiếng vang dài, Ngạo Tiểu Sơn thân hình vẫn còn trên không, một kiếm chạm búa đối phương, chấn động mạnh dội lại, liền nương thế tung ngược người lên cao đến hai trượng, nhìn thực kinh người.

Bạch Tùng Phong ngừng đầu nhìn, búa trong tay vẫn múa tít quay vòng trên đầu, chớp mắt chỉ còn nhìn thấy trên đầu lão một vòng sáng xanh trông thật kỳ lạ.

Ngạo Tiểu Sơn thân hình từ từ rơi xuống, khi chạm đất thì cũng vừa lúc vòng sáng xanh trên đầu Bạch Tùng Phong biến mất, chính là thế búa vừa chấm dứt. Ngạo Tiểu Sơn chẳng bỏ lỡ cơ hội liền tung người lướt tới, kiếm trong tay lại phát chiêu đâm vào chỗ đối phương sơ hở.

Thế kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Bạch Tùng Phong trong tình thế hạ phong, ứng phó xem ra chậm chạp hơn đối phương rất nhiều.

Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Bạch Tùng Phong chưa kịp nghĩ gì thì thế kiếm đã đến ngay trước mặt nhằm thẳng vào huyệt Mi Tâm của hắn.

Trong tình thế này, Bạch Tùng Phong chỉ còn một cách là nhảy người thối lùi đến ba trượng tránh nguy.

Ngạo Tiểu Sơn chẳng khi nào chịu buông, liền tung người đuổi theo, khoảng cách ba trượng đối với bọn họ chỉ là một cái nhảy mà thôi. Vừa đuổi tới là kiếm trong tay lại xuất chiêu phóng ra tấn công.

Cứ nhìn lão ta xuất thủ thần tốc thực không thua kém gì Lộ Vân Phi.

Bạch Tùng Phong đã hoàn toàn thất cơ, búa trong tay giờ đây muốn thi triển như lúc ban đầu cũng không còn được, đã lùi đành lùi tiếp.

Nhưng thối lùi thêm ba trượng nữa thì đã đến sát chân bức tường cao, giờ muốn lùi nữa cũng không còn được, Bạch Tùng Phong đột nhiên trở búa vung mạnh giáng vào tường...

Người chưa đến thì búa đã đến, chỉ nghe “âm” một tiếng, gạch đá bay tung tóe, bức tường trúng một búa vỡ toác ra một lỗ hổng lớn, Bạch Tùng Phong như thú đường cùng, lao mạnh cả người chui qua lỗ hổng...

Nhưng hắn không chạy ngay, là một nhân vật lão luyện giang hồ Bạch Tùng Phong thừa hiểu Ngạo Tiểu Sơn sẽ truy theo đến cùng, cho nên người vừa thoát qua lỗ hổng thì ngọn búa trở đầu lại chém mạnh một đường. Với đường búa hiểm hóc này, nếu như Ngạo Tiểu Sơn chui qua tường truy đuổi, nhất định không thoát khỏi lưỡi búa!

Thế nhưng, Ngạo Tiểu Sơn cũng là tay lão luyện giang hồ, thâm hiểu câu “địch cùng chó truy” lão đã không trúng kế đối phương chui qua tường mà tung người nhảy nhanh lên đầu tường...

Bây giờ, Bạch Tùng Phong qua được tường tung người định chạy, thì đã nghe tiếng Ngạo Tiểu Sơn hét lên:

- Bạch Tùng Phong, người chạy đâu cho thoát ...

Tiếp theo tiếng quát, lão vung mạnh tay lập tức hai vòng sáng xanh bay nhanh tới, chính là hai chiếc kim hoàn, lại phát ra thêm hai chiếc kim hoàn nữa. Hai chiếc phát sau lại đến trước, bỗng chạm mạnh vào hai chiếc kim hoàn phía trước “coong coong” vang lên hai tiếng, bốn chiếc kim hoàn bấy giờ mới thay nhau bay tới phân thành bốn bộ vị, một chiếc kích vào mặt, một chiếc vào ngực, còn hai chiếc phân ra kích vào đôi tay nắm búa của hắn.

Thủ pháp phóng kim hoàn này của Ngạo Tiểu Sơn có thể nói là độc nhất vô nhị, xưa nay ít thấy.

Bạch Tùng Phong nắm búa trong tay thấy tình thế này trở tay chẳng kịp, hắn vốn định tương kế tựu kế, xuất kỳ bất ý chế thắng đối phương, chẳng ngờ Ngạo Tiểu Sơn đã không mắc bẫy, mà còn truy theo hướng khác phản kích cực nhanh, khiến hắn có phòng cũng không được.

Bấy giờ trong tình thế nguy cấp, hắn cúi đầu vung búa định đánh bạt kim hoàn...

“Keng keng...”

“ái...”

Bạch Tùng Phong tuy đánh bật được hai chiếc kim hoàn, đồng thời người hơi nghiêng nên né tránh được chiếc thứ ba, nhưng chiếc thứ tư thì đã không còn cách nào tránh kịp, may mà không trúng vào chỗ yếu hiểm mà trúng vào hai tay nắm búa của hắn.

Máu chảy lênh láng, tay phải gãy hai ngón, tay trái đứt ba ngón, hai tay hắn chẳng chịu nổi buông thõng để ngọn búa Khai Sơn Phủ rơi lăn lóc trên đất vang lên lảng xoảng.

Bạch Tùng Phong đã kinh hãi lại càng phẫn nộ, hắn chẳng cần né tránh, găm lên một tiếng như mãnh thú trúng thương, hai tay hợp vào nhau vừa khéo kẹp trúng lưỡi kiếm của Ngạo Tiểu Sơn đang phóng tới.

Máu chảy càng nhiều, nhưng chừng như giờ đây hắn không còn biết đau đớn là gì, vận lực vào hai tay bẻ mạnh một cái.

“coong”

Thanh kiếm trong tay Ngạo Tiểu Sơn chẳng chịu nổi thân lực của Bạch Tùng Phong gãy ngang thành hai đoạn.

Ngạo Tiểu Sơn giật mình cả kinh, đoạn kiếm gãy còn lại nhanh như chớp phóng thẳng vào yết hầu Bạch Tùng Phong.

Bạch Tùng Phong đã có ý thí mạng, gần như đồng thời cùng lúc đâm mạnh hai tay vào ngực Ngạo Tiểu Sơn, khiến cả người Ngạo Tiểu Sơn cùng nửa đoạn kiếm gãy bay ngược về phía sau.

Phía sau nguyên là bức tường thành, nếu như Ngạo Tiểu Sơn va mạnh người vào tường tất bị thương không nhẹ, nhưng khéo là tường thành lúc này bị Bạch Tùng Phong đánh vỡ toác ra một lỗ, cả người Ngạo Tiểu Sơn vì thế lọt qua tường thành vào bên trong.

Cũng vừa lúc này nghe “ọc” một tiếng, máu tuôn ra từ cổ họng Bạch Tùng Phong, thân hình to lớn kèn càng của hắn đổ ập xuống trên đất chết tốt.

Lại nói, Ngạo Tiểu Sơn thân hình lọt qua tường thành, lão trở người mới ngồi dậy được nhưng không đến nỗi ngã xuống. Nghe thấy tiếng người la lên, mấy người khác vội vàng chạy tới đỡ người lão dậy.

Người đầu tiên chính là Lộ Vân Phi rồi Lỗ Tam Nương, Đào Nhất Sơn và Ngạo Ngọc Sương.

Ngạo Tiểu Sơn nhìn thấy Lộ Vân Phi cười khở nói:

- Tên Bạch Tùng Phong này thực lợi hại!

Lộ Vân Phi quan tâm hỏi:

- Đại ca bị thương ở đâu chằng?

Ngạo Tiểu Sơn nói:

- Một quyền vào vai, một quyền vào ngực, may mà lúc hắn đánh tới thì kiếm của ta cũng kịp đâm vào họng hắn...

Nhưng lão vừa nói đến đó thì “ộc” một tiếng, mồm học ra một búng máu tươi.

Ngạo Ngọc Sương thất thanh la lên:

- Cha...

Lộ Vân Phi vội nói:

- Ngọc Sương, không nên kinh hoảng, học được máu ứ ra thế này là tốt!

Ngạo Tiểu Sơn nhăn mặt nói:

- Bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt này vốn không phải hạng tầm thường.

Ngạo Tiểu Sơn ánh mắt đảo nhanh chợt hỏi:

- Tôn Hạnh Vũ thế nào rồi?

Lộ Vân Phi nghiêng đầu nhìn về sau nói:

- Cũng bị giết chết rồi.

Ngạo Tiểu Sơn nhìn theo ánh mắt lộ Vân Phi, lúc này đã nhận ra thi thể Tôn Hạnh Vũ nằm trên đất, bấy giờ lão mới thật sự yên tâm, thở phào nhẹ nhõm lại hỏi:

- Đỗ Phi Hùng đâu?

Lộ Vân Phi nói:

- Khi Tôn Hạnh Vũ nhảy vào hướng tại hạ, thì Đỗ Phi Hùng nhân cơ hội tháo chạy...

Ngạo Tiểu Sơn chép miệng nói:

- à... nhỏ cỏ không tận gốc e họa căn lại khởi...

Lộ Vân Phi kiên nghị nói:

- Tìm hấn không khó.

Ngạo Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Người tự tin vậy sao?

Lộ Vân Phi đáp:

- Kim Bài Sát Thủ chưa từng làm chuyện gì không tin chắc!

Nói rồi, chàng ngửa cổ cất tiếng cười dài.

Ngạo Tiểu Sơn, Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cũng cất tiếng cười theo.

Lộ Vân Phi nói câu này có nghĩa là chàng đã nhận trách nhiệm truy tìm Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng.

o O o